

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж.1801/15
Дана 08.10.2015. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду у већу судија Бранке Бајић председника већа, Весне Сладојевић и Јасмине Дивнић, чланова већа у правној ствари тужиоца Ђ. Ј1. из З. улица ..... кога заступа Т.Р. адвокат у Н.С., против тужених Ј.Ђ2 из З. улица .....а којег заступа Г.Е. адвокат у З., тужене В.Х. из З. улица .....а и В. Љ. из З. улица Д.....а, ради утврђења права службености пролаза, одлучујући о жалби туженог Ј.Ђ2. из З. која је изјављена против пресуде Основног суда у Зрењанину пословни број П.1221/2013 од 15.04.2015. године, на седници већа која је одржана дана 08.10.2015. године доноси следећу

ПРЕСУДУ

Жалба туженог Ј.Ђ2. из З. се УСВАЈА па се пресуда Основног суда у Зрењанину пословни број П.1221/2013 од 07.04.2015. године ПРЕИНАЧАВА тако што се тужбени захтев којим је тужилац тражио да се установи на страни тужиоца као власника повласног добра-породичне стамбене зграде и помоћне зграде које се налазе на парцели број .... к.о. З. 1 уписане у листу непокретности број ....., градско грађевинско земљиште укупне површине 17 а 61м², право стварне службености колског и пешачког пролаза преко послужног добра-парцеле тужених број ...../. к.о. З.1 уписан у листу непокретности број ..... њива 3 класе укупне површине 5 а 06м², што су тужени дужни да трпе да се на основу ове пресуде тужилац укњижи као титулар права службености колског и пешачког пролаза у корист повласне некретнине ОДБИЈА.

ПРЕИНАЧАВА СЕ одлука о трошковима поступка у односу на туженог Ј.Ђ2. из З. тако што се обавезује тужилац да туженом Ј.Ђ2. из З. на име трошкова парничног поступка исплати износ од 115.000,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Обавезује се тужилац да туженом Ј.Ђ2. из З. на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Одбија се захтев тужиоца за исплату трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину усвојен је тужбени захтев тужиоца, установљено је на страни тужиоца као власника повласног добра-породичне стамбене зграде и помоћне зграде које се налазе на парцели број ..... к.о. Зрењанин 1 уписане у

листу непокретности број ....., градско грађевинско земљиште укупне површине 17а 61м², право стварне службености колског и пешачког пролаза преко послужног добра-парцеле тужених број .../. к.о. 3. 1 уписан у листу непокретности број ..... њива 3 класе укупне површине 5а 06м², што су тужени дужни да трпе да се на основу ове пресуде тужилац укњижи као титулар права службености колског и пешачког пролаза у корист повласне некретнине. Обавезан је тужени Ј.Ђ2. да тужиоцу исплати 233.800,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.04.2015. године до исплате у року од 8 дана под претњом извршења. У односу на тужене В.Љ. и Х. је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против ове одлуке дозвољену и благовремену жалбу је изјавио тужени Ј.Ђ2. из 3. побијајући је из свих жалбених разлога. Предложио је да се првостепена одлука преиначи и тужбени захтев одбије а тужилац обавезе да сноси трошкове поступка, односно да се укине и предмет врати суду на поновни поступак

Жалба туженог Ј.Ђ2. из 3. је основана.

Имајући у виду да одлука о тужбеном захтеву има дејство и у односу на тужене В. Х. и Љ., који у овом случају имају положај јединствених супарничара са туженим Ј. Ђ2. у смислу члана 210 ЗПП-а, првостепена одлука је преиначена у односу на све тужене у делу тужбеног захтева а у односу на туженог Ј.Ђ2. и у делу одлуке о трошковима поступка, а с обзиром да тужени В. Х. и Љ. нису побијали одлуку о трошковима поступка иста је постала правоснажна истеком рока за жалбу против пресуде из којих разлога другостепени суд о тим трошковима није одлучивао.

Испитујући првостепену пресуду у границама разлога наведених у жалби и пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП-а, као и на правилну примену материјалног права у смислу одредбе члана 386. став 3. ЗПП-а, другостепени суд налази да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање материјално право погрешно примењено у делу одлуке о тужбеном захтеву а у делу одлуке о трошковима поступка у односу на туженог Ј.Ђ2.

Према утврђењу првостепеног суда тужилац је власник породичне стамбене зграде број 1 површине 98м², помоћне зграде број 2 површине 23м² саграђене на парцели ..... к.о. 3. 1 уписане у листу непокретности број ..... градско грађевинско земљиште површине 17а и 61м² у улици .... Тужени Ј.Ђ2. је власник суседне парцеле број .../. уписане у листу непокретности број ..... к.о. 3. 1 површине 5а 22м² градско грађевинско земљиште као и објекта подигнутих на тој парцели-породичне стамбене зграде број 2 и помоћне зграде број 3. Парцела број .... чији је корисник тужилац се граничи и са парцелом број .../. која је уписана у листу непокретности број ..... к.о. 3. 1 њива 3 класе површине 5а 06м² чији су сувласници тужени. Да би дошао до своје непокретности у свој постојећи колски улаз и капију тужилац мора прећи преко катастарске парцеле број ...../. к.о. 3. 1 што је тужилац несметано користио као и његов правни претходник С. И. (почев од 1993.г) све до јуна 2013. године када је тужени Ј.Ђ2. на парцели .../. истоварио земљу односно шут и на тај начин спречио тужиоца да несметано користи своју непокретност јер на овај начин није могао колима прићи свом поседу. Цео простор насеља „.....“ покривен је детаљним урбанистичким планом према коме је катастарска парцела ...../. предвиђена као јавна површина тј. саобраћајна површина што потврђују и комунални објекти који већ постоје на терену тј инсталације струје, воде и др. Тужилац нема другог начина осим овог да би дошао до свог поседа.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд усваја тужбени захтев тужиоца позивајући се на одредбе чланова 49 став 1, 53 и 54 Закона о основама својинскоправних односа.

Неосновано се жалбом туженог побија постојање активне легитимације тужиоца у овом спору с обзиром да тужилац, као власник породичне стамбене зграде број 1и помоћне зграде број 2 саграђене на парцели ..... к.о. З. 1 је власник повласног добра у односу на чије потребе се утврђује оправданост и испуњеност услова за установљење службености пролаза за потребе тог повласног добра односно домаћинства тужиоца. Стога чињеница да је тужилац корисник парцеле на којој је саграђена непокретност није од значаја за одлучивање у овој правној ствари.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је суд био дужан да утврди накнаду за коришћење парцеле с обзиром да суд диспонира у границама постављених захтева који морају бити одређени.

Међутим преосталим наводима жалбе туженог доведена је у питање правилност примене материјалног права у побијаној одлуци. Наиме према члану 49 став 1 Закона о основама својинскоправних односа (у даљем тексту Закон) стварна службеност је право власника једне непокретности (повласно добро) да за потребе те непокретности врши одређене радње на непокретности другог власника (послужно добро) или да захтева од власника послужног добра да се уздржава од вршења одређених радњи које би иначе имао право вршити на својој непокретности.

Из наведених прописа произилази да стварна службеност представља ограничење права својине једног лица у корист права својине другог лица из чега произилази да то ограничење мора бити јасно одређено. Насупрот томе, првостепени суд установљава право службености колског и пешачког пролаза преко целе парцеле тужених у укупној површини од 5а 0бм2 и не одређује у ком обиму се то право установљава односно којим обимом права тужилац диспонира установљавањем ове службености иако према приложеној скици само део парцеле у природи представља пут који тужилац користи ради прилаза свом објекту. Првостепени суд дакле не расправља одлучну чињеницу у ком обиму постоји потреба за коришћењем послужног добра што је супротно одредби члана 50 став 1 Закона који одређује да се стварна службеност врши на начин којим се најмање оптерећује послужно добро.

Другостепени суд налази да тужбени захтев којим се тражи утврђење права службености мора бити одређен тако да нема никакве сумње у погледу његове садржине односно мора да садржи податке на основу којих се апсолутно тачно може одредити садржина спорне службености, због основног начела права службености - начела рестрикције у вршењу стварне службености, које је садржано у одредбама члана 50 став 1 и 53 став 1 Закона о основама својинскоправних односа. Наиме, начело рестрикције у вршењу стварне службености пролаза, према коме се службеност врши на начин којим се најмање оптерећује послужно добро, може се успешно обезбедити само ако је службеност пресудом јасно и прецизно одређена у складу са тим начелом, тј. ако је крајње јасно и прецизно одређен начин коришћења пролаза (пешачки, колски), правац пролаза, тачне мере и границе на којима се тражи утврђење права службености пролаза, време на које се тражи да се установи право службености. Надаље, изрека пресуде мора бити прецизна и са аспекта процесног права сагласно одредби члана 17 Закона о извршењу и обезбеђењу. Ценећи предметни тужбени захтев, суд налази да исти не садржи наведене елементе, тј. на основу њега се не може на недвосмислен

начин утврдити садржина спорне службености посебно имајући у виду границе спорне парцеле ...../..

Поред тога што прецизно није одређена садржина спорног права службености пролаза, у тужбеном захтеву, ни у утврђењу побијане одлуке, за које суд налази да је правилно утврђено у складу са одредбама члана 231 ЗПП-а, нема чињеница које би ближе определиле начин коришћења пролаза, тачне мере и границе на којима се тражи утврђење права службености пролаза.

Из наведених разлога првостепена одлука је преиначена а тужбени захтев тужиоца одбијен.

С обзиром да је првостепена одлука преиначена другостепени суд је у складу са чланом 165 став 2 ЗПП-а одлучио и о трошковима целог поступка. Имајући у виду успех туженог Ј.Ђ2. у овој парници, тужилац је обавезан да му надокнади трошкове спора у складу са чланом 153 став 1 ЗПП-а. Другостепени суд налази да би туженом, с обзиром на врсту спора, припадали трошкови поступка обрачунати у складу са Тарифним бројем 14 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12), међутим другостепени суд је, имајући у виду висину трошкова опредељених трошковником туженог, туженом Ј.Ђ2. на име састава одговора на тужбу досудио износ од 15.000,00 динара, на име приступа пуномоћника туженог на рочишта 13.12.2013. године, 20.02.2014. године, 28.03.2014. године, 28.04.2014. године и 7.04.2015. године износ од по 20.000,00 динара, што представља укупно досуђени износ од 115.000,00 динара, док му је на име састава жалбе досуђен износ од 12.000,00 динара. Трошкови судске таксе туженом нису досуђени с обзиром да тужени није определио за које радње потражује судску таксу нити је тај захтев опредељен по износу што је била обавеза туженог у складу са чланом 163 став 2 ЗПП-а. Истовремено одбијен је захтев тужиоца за исплату трошкова жалбеног поступка с обзиром да ти трошкови нису били нужну сходно члану 154 ЗПП-а.

Имајући у виду наведено одлучено је као у изреци сходно члану 394 тачка 4 ЗППа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Бранка Бајић с.р

Зто:

Напомена:Рев 2488/2015 од 21.12.2016 одбијена као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1801/15 од 08.10.2015. године.